

godt paa den Maade at beskaffe i Kommunerne, at naar man først har taget Hartkornsskatten og saa skal have Skat paa Formue og Lejlighed, saa kunde man ved Ansættelsen af Formue- og Lejligheds-skatten atter drage Hartkornsskatten fra. Det er i Virkeligheden Meningen af den ærede Ordførers Udtalelser, idet man kunde sige som saa: Vedkommende svarer ikke Hartkornsskat, og derfor skal han særlig bebyrdes med højere Skat; Følgen af denne Tankegang er jo, at lige over for en Mand, der svarer Hartkornsskat, kan man sige: Vedkommende svarer større Hartkornsskat, saa skal han nu svare mindre Formue- og Lejligheds-skat. Denne Betragtning er jeg ikke enig i, jeg tror ikke, at det fører til en retfærdig Bedømmelse af Skatteborgerens Stilling i Kommunen og heller ikke til, at han kommer til at svare Skat efter sin virkelige Formue, sin Skatteevne. Jeg tror, at den virkelige korrekte Betragtning af Skatten paa Hartkorn og Skatten paa Formue og Lejlighed i Kommunerne er den, at man først tager Hartkornsskatten, og naar man er færdig med den, gaar man over til at beskaffe efter Formue og Lejlighed; man bedømmer saa en Mand's hele Stilling, som den er, hans hele Skatteevne og paalægger ham derefter hans Formue- og Lejligheds-skat. Det er ogsaa den Betragtning, som fuldt ud har Hjemmel efter Kommunallovens § 18. Jeg tror ikke, at den anden Betragtning har Hjemmel nogetsteds i vor Lovgivning, og jeg tror heller ikke, at den bør have Hjemmel, bør lovfæstes ved denne Lejlighed. Jeg indrømmer fuldt saa vel som den ærede Ordfører, at Hartkornsskatten er uretfærdig, men naar jeg har gjort denne Indrømmelse, er jeg til Ginds at gaa den Vej at afstafte Hartkornsskatterne mere og mere og ikke gaa den Vej at beholde dem, og saa ad andre Veje, som jeg kalder Omveje, at søge at hjælpe sig frem, fordi det kommer ikke til at give noget virkeligt rationelt Resultat, naar man gaar den Vej. Derfor have vi i vort Endringsforslag til en ny § 2 bestemt, at i Vedtægterne skal Skatteindtægten udtrykkelig sættes hvert Aar, og Skatteindtægten skal beregnes dels efter Formue, dels efter Embedsindtægter, dels efter andre personlige Indtægter, og naar vi saa skulle regne en Mand's Formue ud og skulle gøre det ifølge denne Vedtægt, bestemmes endvidere, at en Mand's Formue, som han har i fast Ejendom, udfindes paa den Maade, at Ejendommen taksæres til den Værdi, den har i Handel og Wandel. Naar en Ejendom saaledes er taksæret til en Værdi — og den Taksation kan Sogneraadet meget godt foretage, det er ikke saa vanskeligt, som jeg tror, den

ærede Minister forleden udtalte — saa fra- drages Prioritetsrenten og de Byrder, som paahvile selve Ejendommen, Aftægtsbyrder og lignende. Naar det er stet, kommer man altsaa til den Formue, Manden sidder inde med i Ejendommen. Naar den er funden, sættes 4 pCt. Renteindtægt af den Formue som hans Skatteindtægt. Har han selvstændig, løs Formue ved Siden af, sættes 4 pCt. Renteindtægt deraf ogsaa som hans Skatteindtægt og lægges til, og tjener han noget ved personlig selvstændig Virksomhed, regnes det ligeledes ud, men sættes kun til halv saa stor Værdi som Formuen. Saaledes kommer man til en Mand's Skatteindtægt i Kommunen efter vore Forslag til Vedtægter. Efter vort Forslag bliver selve Formuen beskattet dobbelt saa haardt som Indtægten af personligt Arbejde. Embedsindtægt have vi sat midt imellem til $\frac{3}{4}$, fordi en Embedsindtægt ikke er saa god som Renteindtægten af en Formue. Naar en Embedsmænd er død, er der nemlig ingen Formue tilbage i Boet, der er intet, saa en Embedsindtægt er ikke saa sikker som en Renteindtægt, men den er paa den anden Side en Del bedre end Indtægt ved personligt Arbejde. Naar der i en Kommune sidder en Herredsfoged og nyder sine 4—5,000 Kr. i Løn, saa er det en Indtægt, som er betydelig bedre end Købmandens, der sidder ved Siden af og tjener dem ved sit Arbejde, eller Haandværkerens, der tjener noget lignende ved sit Arbejde — den er bedre, fordi der med en Embedsstilling følger Pensionberettigelse, og Pensionberettigelse følger ikke med personligt Arbejde. Derfor have vi som sagt sat Embedsindtægt midt imellem Indtægt ved personligt Arbejde og Renteindtægt. Naar saaledes en Mand's Skatteindtægt er udfundet efter vort Forslag til Vedtægter, saa kommer Hensynet til en Mand's Lejlighed, og der foreslås vi saa, at Sogneraadet, naar det skal til at tage Hensyn til Lejligheden, kan se paa, om saadan en Mand har en ringe Husstand, altsaa kun en lille Udgift til Familie, saa Børn og ikke mange Forpligtelser, eller om han har forholdsvis store Indtægter, for det gør jo ikke saa lidt, om han sidder for en stor Indtægt, stor Omfjætning i det hele taget eller har særlig heldige Driftsforhold. Har en saadan Mand det, skal Sogneraadet have Ret til at sætte ham højere op i Skat; men er det modfatte Tilfældet, har Manden særlig haft Tab eller Uheld, har han en stor Familie, en stor Børneskole at forsyge, har han særlig uheldige Driftsforhold, saa kan det nedsætte denne Skatteind-